

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Una dona a la finestra (i II)

La història. Londres, 1950. La Hester Collyer es recupera del suïcidi frustrat, al llarg de la nit recorda els moments feliços i els no tant, al costat del marit avorrit i de l'amant traumatitzat per la guerra, homes incapaçs de donar-li estabilitat emocional, Hester torna a la finestra...

La pel·lícula. Ahir parlava de la forma musical d'aquest melodrama femení contat per un home, el cineasta Terence Davies. Amb la delicadesa de qui se sent més al costat de la dona que no pas de l'home, Davies ens submergeix dins la nit física i onírica d'una dona reprimida, violentada per l'educació puritana (el suïcidi és considerat un crim, l'adulteri un excés passional!), que a pesar de tot i de tots, és d'una dolça in-submissió reactiva. En l'adeene de la convulsa Hester s'hi poden rastrejar els genomes literaris, teatrals, de Madame Bovary, d'Anna Karenina i la Nora de *La casa de nines* d'Ibsen. Alhora, *The Deep Blue Sea* (en la profunda mar blava) és l'audiovisual plasmació, magistral, de tota depressió anímica en estat hiperactiu, sempre que semblant contradicció neurofisiològica sigui possible. Amb tot, la Hester que corporalitza Rachel Weisz, prodigi de subtil eficiència interpretativa, ultrapassa els límits d'un cas clínic tòpic. Mitjançant el drama de la seva heroïna, Davies ens procura l'experiència vicària

d'un personatge que, a desgrat del sexe de l'espectador, tothom pot compartir. Per activa o per passiva. I és que al llarg de l'acció dramàtica (només una nit obscura i compulsiva), la narració salta en el temps i en l'espai per quadrar un puzzle impressionista que desafia les lleis cronològiques. O quan assistim al relat de la persona que estímem. El seu cos, més que no pas les paraules, són el gruix del drama contat. Per tant, la implicació emocional del confident està més

The Deep Blue Sea

Director: Terence Davies.
Intèrprets: Rachel Weisz,
Tom Hiddleston, Simon
Russell Beale, Ann Mitchell,
Karl Jonson. EUA-Regne
Unit, 2011. 98'. JC Alpicat.

que assegurada. Total: un melodrama adult.

La imatge. La Hester netejant les sabates de Freddie moments abans que la deixi plantada.

La frase. "Em van educar per a que fos l'home qui volgués", confessa una Hester estoica. En tota relació sentimental, un dels dos estima més que l'altre. Però qui decideix trencar és el mascle, afirma el tòpic. Ja tenim debat.

La recomanació. Sibarites dels melodrames continguts, femenins, genuïnament *british*.